

Nr 4.

Ankom till riksdagens kansli den 14 februari 1931 kl. 1 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckta motioner angående beredande åt kommun av säkerhet för utfående av kommunen tillkommande skogsaccis.

(2:a avd.)

I två likalydande, till bevillningsutskottet hänvisade motioner, nr 11 i första kammaren av herr *Johan Peter Johansson* och nr 14 i andra kammaren av herr *Olofsson* i Digernäs, har hemställts, »att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om förslag till sådan ändring av lagen om skogsaccis, att kommun, där skogsavverkning sker, tillförsäkras rätt till säkerhet för utfående av densamma tillkommande skogsaccis».

Skogsaccis utgöres enligt lag den 28 september 1928 (nr 377) till kommuner ävensom församlingar, skoldistrikt och fattigvårdssamhällen, som avses i 6 § lagen om fattigvården, vid avverkning av skog samt är ämnad att ersätta den minskning i kommunal fastighetsskatt, som föranledes av att repartitionstalet för skogsvärde är bestämt till endast fyra skatteören, medan skatt för jordbruksvärde utgår efter sex skatteören för varje ett-hundra kronor av värdet. Skogsaccisen utgöres i förhållande till det avverkade virkets genom taxering fastställda rotvärde.

Skyldighet att erlægga skogsaccis åvilas avverkaren, varmed förstås den, som vid den tid, då virket är att anse som avverkat, ägt förfoga över virket. Avverkaren har att till ledning för egen taxering till skogsaccis avgiva deklaration angående virkets rotvärde (virkesdeklaration) för varje kommun, där värdet av virke, som är föremål för taxering enligt lagen om skogsaccis, för hela beskattningsåret uppgått till minst 100 kronor. Om tiden för deklarationens avlämnande gäller vad som finnes stadgat om självdeklaration för taxering för inkomst och förmögenhet. Debitering av skogsaccis verkställs på landet av kommunalnämnd, i stad utom Stockholm av drätselkammare och i Stockholm av överståthållarämbetet. Uppbördsstämma hålles efter utgången av oktober månad. De i kommunallagarna givna stadgandena om uppbörd, indrivning och redovisning av allmänna kommunalutskylder gälla i tillämpliga delar jämväl angående skogsaccis.

Utskottet.
Gällande bestämmelser.

Motionerna. Till stöd för motionerna har åberopats, att det ej så sällan inträffade, att avverkare, som försålt virket, innan uppbörd av skogsaccis ägt rum, befunnits sakna medel till skattens gäldande, varigenom vederbörande kommuner gått miste om dem tillkommande skogsaccis. Denna möjlighet att undgå skattebetalning borde enligt motionärernas förmenande förbyggas genom en bestämmelse av innehåll, att avverkning icke finge företagas, innan den, som förfogade över virket, ställt betryggande säkerhet till kommunen för skogsaccisens erläggande, eller ock att kommunen tillförsäkrades rätt till kvarstad å virke, tills sådan säkerhet presterats.

*Utskottets
yttrande.*

Med hänsyn till den tid, som förflyter mellan skogsavverkningen och uppbörden av skogsaccisen, kan givetvis inträffa, att skogsaccis icke kan uttagas av skattskyldig avverkare, i det att denne vid tiden för accisens uttagande befinnes sakna medel att gälda skatten. Motsvarande förhållande gör sig säkerligen proportionsvis i vida större omfattning gällande i fråga om andra allmänna utskylder till stat och kommun. Detta förhållande har dock icke föranlett statsmakterna att i allmänhet ålägga de skattskyldiga att, innan skatt debiterats och förfallit till betalning, vidtaga särskilda åtgärder för säkerställande av utskyldernas erläggande. Emellertid har kommuns rätt till fastighetsskatt i särskild ordning tryggats, genom att enligt 17 kap. 6 § handelsbalken kommun eller annan menighet tillerkänts företräde till betalning ur fast egendom för fastighetsskatten.

Ehuru enligt gällande skattesystem skogsaccisen ingår såsom ett led i den garanti, fastigheterna skola lämna kommuner och andra menigheter, råder den olikheten gentemot den egentliga fastighetsskatten, att fastigheten såsom sådan icke ansvarar för skogsaccisen. Såväl ett undanröjande av denna olikhet som ett tillgodoseende av vad motionärerna föreslagit skulle emellertid säkerligen föranleda olägenheter för fastighetsägarna; och en föreskrift om ställande av säkerhet skulle framstå såsom ett obehövt tvång för det överbärande antal skattskyldiga, som i laga ordning fullgöra sin skatteplikt. Såvitt utskottet kunnat utröna, hava gällande grunder för skogsaccisens påförande och uttagande icke förorsakat större missförhållanden för kommunerna, utan torde, såsom ovan antytts, skogsaccisen hava influtit vida bättre än efter inkomst påförda kommunalutskylder. Vid detta förhållande har utskottet icke ansett motionerna böra föranleda någon utskottets åtgärd.

Utskottet hemställer alltså,

att de likalydande motionerna I:11 av herr Johan Peter Johansson och II:14 av herr Olofsson i Digernäs, angående beredande åt kommun av säkerhet för utfä-

ende av kommunen tillkommande skogsaccis, icke måtte
föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 14 februari 1931.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: herrar Nilsson i Kristianstad, Bårg, Örne, Boman, Björnsson, Leander, Lövgren
i Nyborg, Nylander i Stockholm, Olsson i Ramsta, Björklund, Olsson i Golv-
vasta, Wohlin, Olsson i Gävle, Wahlmark, Wijkström, Andersson i Boda, Lars-
son i Örbyhus, Ericson i Boxholm, Heiding och Anderson i Norrköping.